

Jørn Lier Horst & Jan-Erik Fjell

De schreeuw

Vertaald uit het Noors door Corry van Bree

A.W. Bruna Uitgevers

‘Je luistert naar *Krimcasten* van Markus Heger,’ klonk het van de laptop op het aanrecht in de keuken. De presentator hield een korte pauze van amper twee seconden voordat hij verderging. ‘We draaien de tijd een stuk terug. Het is maandag 20 oktober 2008 en ik ben net twintig geworden. Het is zo vroeg dat de zon nog niet helemaal op is. Ik zit op de passagiersstoel van de oude gammele Opel van mijn moeder, die in de ochtendspits op de E6 in noordelijke richting sukkelt. We zijn onderweg naar luchthaven Gardermoen. We zeggen allebei niet veel. Mijn moeder omdat ze verdrietig en neerslachtig is, ik omdat ik gespannen ben.’

Mathilde Wold maakte de onderste en laatste plank van de koelkast schoon. Ze stak haar hoofd naar binnen en inspecteerde de hoeken. Die waren schoon. Daarna controleerde ze de vakken in de deur nogmaals.

Die waren eveneens schoon. Ze schoof de groentelade terug, nam de laatste slok van de Franse wijn waarvan ze de naam niet kon uitspreken en schonk haar glas voor de tweede keer vanavond vol.

‘Op de radio wordt vermeld dat het nog precies drie maanden duurt voordat Barack Obama als de vierenveertigste president van de vs zal worden beëdigd,’ ging de man, van wie ze niet precies wist hoe hij eruitzag, verder. ‘Ik probeer de sfeer te verlichten door een slechte grap te maken, maar mijn moeder vraagt me daarmee te stoppen omdat ze er vandaag niet voor

in de stemming is. Niet omdat George W. Bush en zijn vrouw Laura voorzichtig zijn begonnen zich op hun vertrek uit het Witte Huis voor te bereiden, maar omdat ze ervan overtuigd is dat ze me niet terug zal zien.'

Mathilde Wold vond dat hij een prettige stem had. Die was diep en helder, met een mengeling van zelfvertrouwen, charme en enthousiasme. Om de een of andere reden stelde ze zich hem voor als een gespierde, mannelijke man met een brede kaak, kortgeknipt haar en blauwe ogen. Hij was degene die haar de hele middag en de halve avond gezelschap had gehouden met meerdere afleveringen van zijn podcast. Onder meer een feuilleton over een lijk dat twaalf jaar geleden in een voor de winter afgesloten zomerhuisje in Stavern was gevonden.

'Voor de poorten van het militaire deel van de luchthaven omhelst mijn moeder me langdurig en ik stap uit de auto terwijl zij in tranen is. Het duurt slechts een paar minuten voordat ik de anderen van mijn groep vind en we hebben nauwelijks de tijd om elkaars uniform te inspecteren voordat we te horen krijgen dat er een technisch mankement aan het vliegtuig is en dat het boarden is uitgesteld tot het probleem is verholpen. Ik herinner me alles van die dag. Van de tips en adviezen van degenen die met verlof waren geweest en met hetzelfde vliegtuig als wij terug zouden vliegen tot de enorme domper toen de commandant ergens in de loop van de middag zijn hoofd naar binnen stak om te vertellen dat ons vliegtuig een vliegverbod had gekregen en we pas de volgende ochtend zouden vertrekken. Wat ik me echter het allerbest herinner, is niet het afscheid vol tranen van mijn moeder en ook niet het etmaal dat ik zittend en liggend op de vloer doorbracht. De sterkste herinnering van die dag heb ik aan de beelden op de televisie in de hoek van de kamer waar we waren ondergebracht.'

Mathilde Wold deed de plafondlamp en het felle licht boven het fornuis uit. Ze nam haar laptop en het glas wijn mee naar

de bank, zette beide op de tafel en keek door het kelderraam naar de septemberduisternis die over Fagernes was neerge-daald. Ze liet de jaloezieën zakken en sloot ze, stak de drie theelichtjes op het schaalteje op de tafel aan, ging op de hoek van de bank zitten, trok haar voeten onder zich en keek op haar telefoon. Op Snapchat had ze een bericht gekregen van een vriendin die via de spiegel een foto van zichzelf had ge-maakt in een jurk waar het prijskaartje nog aan hing. Mathilde Wold liet de telefoon op de bank vallen. Ze pakte haar glas en nam een slok terwijl ze naar de dansende vlammetjes op de tafel keek.

‘Op tweeënhalf uur van Gardermoen, in Fagernes, bevindt zich een meisje dat diezelfde ochtend eveneens gespannen is. Je hebt ongetwijfeld foto’s van haar gezien. Een blond meisje met korenbloemblauwe ogen, sproetjes op haar neus en een brede glimlach waardoor de twee voortanden die doorko-men zichtbaar zijn. Lachend kijkt ze in de camera terwijl ze haar vingers in elkaar heeft gevlochten boven het boek dat op de lessenaar voor haar ligt. Ze is zeven en heet Leah. Dit is de schoolfoto die telkens opnieuw in alle nieuwsberichten over haar te zien is. Leah verheugt zich op een verjaardagsfeestje van een klasgenootje later die dag. Het is het enige waarover ze praat terwijl ze haar ontbijt eet, dat bestaat uit twee boter-hammen met aardbeienjam en een glas melk. Dat weten we. Leah gaat normaal gesproken lopend naar school, die maar iets meer dan een kilometer verderop ligt. Ook vandaag zal ze dat doen. Nadat ze heeft ontbeten en haar tanden heeft gepoetst, omhelst ze haar moeder bij de deur. Met haar rug-zak op haar rug loopt ze de lange grindweg af. De hoge bo-men die aan weerszijden dicht naast elkaar groeien zorgen ervoor dat het vroeger in de ochtend lijkt. Hoewel het bene-den in het centrum op dit tijdstip licht wordt, geldt dat niet voor deze plek, op de heuvel tussen de bomen, waar Leah samen met haar moeder woont. Na honderd meter stopt ze even, ze draait zich om en zwaait naar haar moeder, die haar

op de trap nakijkt. Dan verlaat ze de grindweg en verdwijnt tussen de bomen. Leah kiest de kortste weg, door het bos, naar de basisschool in Nord-Aurdal. Dat doet ze altijd. Maar als ze uit het bos komt gebeurt er iets. Iemand neemt haar mee. Wat we ook weten, is dat Leah niet vrijwillig meegaat. Ze heeft zich verzet. De kleine stoffen pinguïn die altijd aan haar rugzak hing werd langs de kant van de weg gevonden. Maar niemand schoot haar te hulp, niemand hoorde haar schreeuwen.’

De presentator liet een kunstmatige stilte vallen. De klanken van de herkenningmelodie van de podcast begonnen.

‘Dit is het eerste deel van “De schreeuw die niemand hoorde”,’ zei Markus Heger voordat de muziek het helemaal overnam.

Hij is een goede verteller, dacht Mathilde Wold. Ze nam nog een slok wijn. Hij had altijd een persoonlijke invalshoek bij de zaak die hij presenteerde, waarna hij de luisteraar meenam in het dagelijks leven van de hoofdpersoon op een manier die voorkwam dat het verhaal melodramatisch werd.

Er werd op de deur geklopt en Mathilde schrok. Er waren twee ingangen naar het souterrain dat ze huurde. De ene gebruikte ze om naar binnen en naar buiten te gaan; die kwam uit op de binnenplaats. De andere leidde naar een trap naar de begane grond waar haar huisbaas woonde. In de drie maanden waarin Mathilde Wold het souterrain van Gjertrud Ydse huurde, was de tachtigjarige vrouw echter nog niet één keer op bezoek geweest. Niet via de ene deur en ook niet via de andere. Niet omdat ze niet van gezelschap hield – want dat deed ze wel degelijk – maar omdat haar slechte heup het haar moeilijk maakte zich te verplaatsen en vooral trappen te lopen. Mathilde was opgehouden met tellen hoe vaak ze boven bij haar had gegeten. Gjertrud kwam regelmatig bovenaan de trap staan en riep dan dat het eten klaar was. Mathilde had er een beetje een schuldgevoel over dat de uitnodigingen voor het avondeten eenrichtingsverkeer waren, ook al had ze heus

wel begrepen dat ze werd gevraagd vanwege haar gezelschap.

De eerste keer dat ze haar zoon had ontmoet, was dat bij de deur die naar boven leidde. Hij had zichzelf binnengelaten terwijl zij in de badkamer was en het was puur toeval dat ze een handdoek om zich heen had gewikkeld voordat ze de woonkamer door liep om schone kleding uit de slaapkamer te halen. Ze had zo hard gegild toen ze de man in de deuropening zag staan, dat hij precies hetzelfde had gedaan. Einar Ydse had zich snel verontschuldigd. Hij zei dat hij dacht dat ze niet thuis was en dat hij alleen wilde controleren of de stroom in het souterrain ook was uitgevallen. Mathilde Wold had hem verzekerd dat het geen probleem was. ‘Het was erger geweest als ik naakt was geweest,’ had ze lachend gezegd, hoewel ze het eigenlijk niet grappig vond. Een domme poging om een fout glad te strijken die niet eens de hare was. Hij had geen antwoord gegeven en staarde alleen zwijgend naar haar.

Precies zoals hij nu achter de drempel van de geopende deur naar haar staarde. Mathilde Wold was verrast geweest toen hij haar vertelde dat hij veertig was, want door zijn smalle, magere gezicht leek hij ouder. Hij was lang en slank, een kop groter dan haar eigen één meter vierenzestig.

‘Is er iets, Einar?’ vroeg ze in de smalle deuropening.

‘Nee, ik moet alleen de groeten van mijn moeder doen en zeggen dat je naar boven mag komen als je honger hebt.’

Ze rook een vage etensgeur.

‘Kip met geplette dille-aardappelen in gebruinde boter,’ ging hij verder en hij glimlachte.

‘Ik wil jullie niet storen.’

‘Dat doe je niet. Ik ga toch weg. Lindis wacht thuis met het avondeten.’ Hij zette een voet op de onderste trede en draaide zich half om. ‘Zal ik zeggen dat je komt?’

Mathilde Wold had alleen een paar crackers bij het ontbijt en wat stukjes chocolade aan het eind van de middag gegeten.

‘Tenzij je andere plannen hebt, natuurlijk.’

‘Nee, die heb ik niet,’ zei ze. ‘Zeg maar dat ik naar boven kom. Ik ga me alleen nog even omkleden.’

Mathilde Wold wachtte tot ze zijn auto van de binnenplaats hoorde rijden voordat ze naar boven ging.

Markus Heger liep bij de bar vandaan met twee glazen bier en een schaalpje pinda's. Hij zette een glas voor Daniel Lind neer en schoof naast hem op de bank.

'Een teken dat we elkaar te weinig zien,' zei Markus' voormalige studievriend met een knikje naar zijn glas. 'Ik heb je niet meer gezien sinds de laatste keer dat we hier waren.'

Markus Heger keek om zich heen. De zaak was bijna helemaal vol. Uit de luidsprekers dreunde muziek die hij niet kende.

'Na de begrafenis van mijn moeder,' zei Markus Heger. 'Ongelooflijk dat het alweer drie maanden geleden is.'

Daniel Lind hief zijn glas. 'Een toost op Anita?'

Markus Heger tikte met zijn glas tegen dat van Daniel en nam een slok. Het schuim bleef aan zijn lippen hangen. Hij veegde het weg en keek naar het tafeltje naast hem. Drie vrouwen van achter in de twintig namen een slok uit hun glas terwijl de vierde een verhaal vertelde.

Daniel Lind pakte een handvol pinda's uit het schaalpje op de tafel. 'Hoe is het met je?' vroeg hij terwijl hij de hand pinda's in één keer in zijn mond gooide. 'Nog iets nieuws?' Het kraakte tussen zijn kiezen. 'Je laatste podcast is alweer een tijdje geleden.'

'Pas drie weken,' antwoordde Markus Heger, 'maar er gebeurt ook niet zo heel veel.'

'Ik vind die feuilletons over de oude zaken de beste.'

‘Die zijn zwaar, en na dat met mijn moeder ben ik nog niet goed op gang gekomen. Ik probeer tenslotte ook een beetje actueel te blijven.’

‘En het slapen?’ Daniel Lind kreeg een onderzoekende blik in zijn ogen, alsof ze plotseling in een verhoorkamer op het politiebureau tegenover elkaar zaten, in plaats van in een bar in Grünerløkka.

Markus Heger fronste zijn voorhoofd.

‘Je hoeft niet op die manier naar me te kijken,’ zei Daniel Lind lachend. ‘Je ziet eruit alsof je al een week niet geslapen hebt.’

‘Dat is niet zo ver van de waarheid.’

‘De laatste keer dat we het hierover hadden, zei je dat het iets beter ging.’

‘Het ging een tijdje beter.’ Markus Heger nam nog een slok. ‘Maar na de begrafenis van mijn moeder heb ik veel stress gehad. Ik moest een stapel incassorekeningen betalen en daarnaast heb ik haar appartement opgeknapt. Een nieuwe badkamer en nieuwe vloeren in alle kamers. Het enige wat ik niet gesloopt heb, is het plafond. Nu moet ik alleen de keuken nog weghalen, de nieuwe installeren, het plafond schilderen, en datgene doen waar ik het meest tegen opzie.’

‘En dat is?’

‘De berging opruimen. Lege flessen van vloer tot plafond. Verdomme, ik heb geen idee hoe ze die heeft kunnen opstapelen. Er is maar één plek op de vloer waar je je kunt omdraaien.’

‘Die flessen kunnen best nog wat geld opleveren. Je moet het zeggen als je wilt dat ik mijn kinderen stuur om je te helpen. Ze zijn dol op statiegeldflessen.’

‘Tja...’ Markus Heger keek naar zijn bier. ‘Op deze flessen zit geen statiegeld.’

‘Aha, ik snap het. Tja, laat het me maar weten als je hulp nodig hebt met de keuken. Het gaat gemakkelijker als je met z’n tweeën bent.’

‘Bedankt, maar ik wil het graag alleen doen.’

‘Jij wilt alles alleen doen, nietwaar?’ De stem van Daniel Lind

had een scherpere klank gekregen. 'Het probleem is alleen dat je niet alles alleen kunt doen. Straks krijg je nog nachtmerries terwijl je klaarwakker bent. Opeens is die schreeuw er terwijl je onder de douche staat... bij het ontbijt... achter het stuur.' Hij bracht zijn glas naar zijn mond. 'Terwijl je bier drinkt.' Hij nam een flinke slok. 'Praat eens met iemand die er verstand van heeft, Markus.'

'Grappig dat je dat zegt.' Markus Heger glimlachte scheef. 'Mijn huisarts zegt namelijk precies hetzelfde.'

'Zie je wel. Ik ken een psycholoog naar wie veel politieagenten toe gaan. Ze is goed. Iets ouder, met heel veel ervaring en...'

'Stop,' onderbrak Markus Heger hem. 'Hou je mond gewoon. Ik kan dat gezeur niet meer horen. Dat deed mijn moeder ook steeds. Je moet met iemand praten, blablabla. Ik heb er geen belangstelling voor om met iemand te praten. Ik ga dit zelf uitzoeken en oplossen.'

Bij de bar viel een blad met drankjes op de vloer. Een van de barkeppers liep ernaartoe met een stoffer en blik en een dweil.

'Er zijn vijftien jaar verstreken, dus veel wijst erop dat je het niet alleen redt. Stel dat een paar gesprekken ervoor kunnen zorgen dat je... Ik wil het woord genezen niet gebruiken, maar dat je er in elk geval van verlost raakt?'

'Het gaat beter zodra ik mijn moeders appartement verkocht heb en...' Hij stak zijn hand in zijn jaszak en haalde er een verzegelde envelop uit. '... als ik eenmaal weet wat ik hiermee moet doen.' Hij zwaaide met de brief. 'Een paar weken nadat we haar begraven hadden vond ik deze in haar brievenbus.'

Hij legde de envelop op de tafel en schoof hem naar Daniel Lind toe, die naar beneden keek en de vier regels las die met de hand in blokletters waren geschreven:

MARKUS HEGER
P/A ANITA HEGER
RINGGATA 5F
0577 OSLO

‘Draai hem om,’ zei Markus Heger. ‘De afzender is interessant.’

Daniel Lind draaide de brief om en legde hem met de rugzijde naar boven op de tafel. Hij boog zijn hoofd iets naar voren om de letters te lezen die in de linkerbovenhoek waren geschreven. Zijn mond vormde tot een kleine ‘o’ voordat hij zei: ‘Verdomme.’ Hij keek naar Markus Heger. ‘En je hebt hem niet geopend?’

‘Dat is precies het probleem.’ Hij stopte de envelop in zijn jaszak terug. ‘Ik kan maar niet beslissen of ik dat überhaupt moet doen.’

3

Na de maaltijd had Mathilde de tafel afgeruimd en de borden en het bestek in de vaatwasser gezet. Nu waste ze de pan met de hand af terwijl Gjertrud Ydse haar vanaf een van de keukenstoelen gadesloeg en geamuseerd, met rimpeltjes in haar ooghoeken, naar haar glimlachte. 'Je verwent me met al die etentjes,' zei Mathilde. 'Tegen de kerst weeg ik driehonderd kilo.'

Gjertrud Ydse antwoordde iets, maar door het geluid van het stromende water kon Mathilde niet verstaan wat ze zei.

Ze draaide de kraan zachter. 'Wat zei je?'

'Het zou je alleen maar goeddoen om een beetje aan te komen. Je bent zo mager als een lat.'

Mathilde lachte.

'Het is niet de bedoeling dat een jonge vrouw zoals jij op een vrijdagavond thuiszit bij een oude vrouw zoals ik.'

'Dat vind ik juist fijn.' Mathilde spoelde de pan af en begon die af te drogen. 'Ik heb vandaag het hele appartement, met inbegrip van de koelkast, schoongemaakt.'

'Is dat waarmee je bezig bent geweest?'

'Ja, en toen ontdekte ik een podcast over een misdrijf dat jaren geleden hier in Fagernes plaatsgevonden heeft.' Mathilde ging bij de tafel zitten.

'Een podcast?'

'Een soort moderne radio.'

'Aha,' zei Gjertrud, alsof ze precies wist wat het was. 'Einar volgt ook zoiets.'

‘Ik had nog niet veel gehoord. Ik was net begonnen toen Einar op de deur klopte, maar het gaat over de zaak-Leah. Kun je je die herinneren?’

‘Of ik me de zaak-Leah kan herinneren?’ Gjertrud schonk met een trillende hand rode wijn voor hen beiden in. ‘Er is geen mens in heel Valdres die zich die zaak niet herinnert.’ Ze nam een slok en smakte. ‘Het is lang geleden dat er iets over haar geschreven is.’

‘Wil je ernaar luisteren? De man die de podcast gemaakt heeft is heel goed.’

‘Nee, nee, je hoeft hier heus niet de hele avond te zitten, liefje. We drinken dit glas leeg en dan trek jij iets moois aan en ga je eropuit om een danspartner te vinden.’

‘Dat ga ik niet.’ Mathilde voelde hoe een glimlach zich over haar gezicht verspreidde, waarna ze begon te lachen. ‘Een danspartner... Lieve hemel.’

Mathilde voelde de alcohol naar haar hoofd stijgen. Dit was precies wat ze had gezocht toen ze naar de tijdelijke baan bij *Avisa Valdres* solliciteerde. Rust. Dat was haar in Oslo niet gelukt. In Fagernes was ze een van de slechts tweeduizend inwoners. Dat maakte het leven eenvoudig, langzaam en voorspelbaar op een manier die bevrijdend was.

Maar tegelijkertijd was het ongelooflijk saai.

Ze stond abrupt op van haar stoel. ‘Ik haal mijn laptop, dan kunnen we samen luisteren,’ zei ze terwijl ze de keuken uit liep.

Een minuut later stond de laptop tussen hen in op de tafel.

Mathilde startte de aflevering opnieuw. ‘De presentator begint met een verhaal over zichzelf,’ legde ze uit terwijl ze het volume iets harder zette. ‘En daarna begint hij over Leah te praten. Zal ik het geluid nog iets harder zetten?’

‘Ik ben hardhorend, niet doof,’ zei Gjertrud.

Ze lachten samen hardop. De oudere vrouw verstrengelde haar gerimpelde handen voor zich op de tafel en begon te luisteren.

‘Hier was ik daarstraks gestopt met luisteren,’ zei Mathilde

na een paar minuten. De herkenningmelodie speelde een kwart minuut waarna die langzaam wegstierf en Markus He-ger begon te praten.

‘Toen de bel voor het eerste lesuur op de basisschool in Nord-Aurdal ging, vond niemand het vreemd – noch de le-
raar, noch de leerlingen – dat de stoel achter het tafeltje op de
tweede rij bij het raam leeg was. Leah was voor het weekend
ziek thuisgebleven omdat ze koorts had en de leraar zei tegen
de rest van de klas dat ze waarschijnlijk nog steeds ziek was.
Wat hier gebeurde was wellicht niet doorslaggevend voor de
verdwijning, maar was wel beslissend voor de snelheid waar-
mee de zoekactie op gang kwam. Er ontstond een misverstand
tussen de leraar en de administratie over wie Leahs moeder
zou bellen om te vragen of Leah nog ziek was. Dat telefoontje
heeft nooit plaatsgevonden. Daarom werd pas vlak na twee
uur ’s middags, toen Leah nog steeds niet thuis was en haar
moeder naar school belde om te vragen of Leah daar nog was,
duidelijk dat er iets heel erg mis was. Terwijl brandweer, poli-
tie en vrijwilligers in de dagen erna in meertjes dregden en de
omgeving uitkamen met vrijwilligers die in een lange rij
naast elkaar liepen, richtte de politie de aandacht op Leahs
vader. Een conflict over de voogdij had geleid tot bedreigin-
gen en een contactverbod. Vier dagen nadat de moeder Leah
als vermist had opgegeven, werd de vader gearresteerd. Tij-
dens het onderzoek kwam er veel ellende naar boven. Het
werd duidelijk dat Tobias Forsberg een terugkerend alcohol-
probleem had, met financiële, emotionele en psychische pro-
blemen worstelde, en een verleden vol geweld achter de rug
had. Een ex-vriendin van hem had onder meer verklaard dat
ze een eind aan de relatie had gemaakt omdat hij haar zoon
had geslagen. De kranten berichtten over de vondst van bloed
in de auto van de vader toen de aanklager het bewijsmateriaal
tegen hem presenteerde. Leahs DNA was onder meer in de kof-
ferbak van zijn auto gevonden. De vader hield vol dat dit af-
komstig moest zijn van een paar zakdoeken waarmee hij haar

bloedneus had afgeveegd. De rechters oordeelden dat zijn verklaring was geconstrueerd om bij de zaak te passen.'

Gjertrud knikte alsof ze de details die ze hoorde herkende.

Markus Heger vertelde verder dat Tobias Forsberg hardnekkig volhield dat een kameraad hem een alibi kon geven.

'In de rechtbank ontkende de vriend, die in Vågåmo woonde, dat Forsberg bij hem was geweest,' ging Markus Heger verder. 'Andere bekenden vertelden over veranderd gedrag, dat Tobias Forsberg gefrustreerd was en zich geprovoceerd voelde, en dat dit uitmondde in agressie en woede. Een van de hoofdgetuigen was een handwerker die op weg naar zijn werk een auto had gezien die van Tobias Forsberg kon zijn. Hij stond vlak bij de plek geparkeerd waar het pad uit het bos kwam, net buiten de grens van de tweehonderdvijftig meter die het contactverbod eiste. De moeder van een schoolvriendinnetje van Leah verklaarde dat ze hem meerdere keren op diezelfde plek in de auto had zien zitten.'

Markus Heger verwees nog naar enkele andere details voordat hij het resultaat van de eerste rechtszaak tegen Tobias Forsberg samenvatte.

'De rechtbank kwam tot de conclusie dat Leahs vader de tijd en de gelegenheid had gehad om zijn dochter te ontvoeren en dat hij in de juiste gemoedstoestand verkeerde om het misdrijf te plegen. Het hoofdargument voor de veroordeling was de vondst van bloed en zijn poging een alibi te construeren. Men geloofde hem ook niet toen hij zei dat zijn telefoon in de loop van de nacht leeg was geraakt, waardoor die niet kon worden gebruikt om hem op het tijdstip van de verdwijning op een bepaalde plek te plaatsen. De rechtbank oordeelde dat hij de telefoon had uitgezet om geen technische sporen achter te laten. Hoewel Leahs lichaam nooit werd gevonden, was het vonnis van de rechtbank vernietigend: Tobias Forsberg werd tot zestien jaar gevangenisstraf veroordeeld. Hij ontsloeg zijn advocaat, ging in hoger beroep en nam een van de zwaargewichten uit Oslo in dienst om hem te verdedigen

toen de zaak voor het hof van beroep van Eidsivating zou komen.’

De volgende twintig minuten liet Markus Heger fragmenten horen van nieuwsuitzendingen en een interview met twee deskundigen, waarna hij een samenvatting gaf die in wezen niet meer was dan een herhaling van wat hij al had verteld. Toch bracht hij het op een manier die ervoor zorgde dat ze meer wilden horen.

‘Het hof van beroep kwam tot dezelfde conclusie als de lagere rechtbank. Het was buiten elke redelijke twijfel bewezen dat Tobias Forsberg zijn eigen dochter had vermoord en zich op een onbekende plek van het lichaam had ontdaan. De straf werd verhoogd tot zeventien jaar. Tobias Forsberg is een van de weinigen in Noorwegen die voor moord zijn veroordeeld zonder dat er een lichaam is gevonden. Er waren ook geen doorslaggevende bewijzen toen de zaak voor de twee rechtbanken kwam, alleen een lange reeks van indirecte aanwijzingen en – wat ongetwijfeld het zwaarst woog – de getuigenverklaring van zijn vriend. Terwijl ik deze aflevering opneem, zijn we slechts tweeëntwintig dagen verwijderd van de eerste herdenkingsdag van het moment waarop Tobias Forsberg besloot zijn leven te beëindigen achter de muren van de gevangenis in Halden. *Krimcasten* krijgt veel berichten in de inbox. Een deel daarvan is... Tja, hoe zal ik het zeggen... Misschien een beetje vreemd. Sommige zijn interessant, maar helaas leiden ze zelden tot iets. Vorige week kwam er echter een bericht binnen van een vrouw die beweert dat ze de hele tijdlijn van de politie kan laten instorten en daarmee twijfel kan zaaien over de schuld van Tobias Forsberg. Daarom is besloten opnieuw naar deze zaak te kijken, want het korte bericht was opzienbarend. Ik heb met haar afgesproken om het hele verhaal van haar te horen. We ontmoeten haar in de volgende aflevering. Dit was het eerste deel van “De schreeuw die niemand hoorde”. Bedankt dat je naar *Krimcasten* luistert.’

Het logo waarmee de aflevering werd afgesloten verscheen.

Gjertrud keek met een ernstige gezichtsuitdrukking voor zich uit.

‘Wil je nog een aflevering horen? Of vond je het niet goed?’

‘Ja, graag. Ik ben alleen verbaasd dat ik er zoveel van vergeten ben.’

‘Dat is toch niet zo vreemd, Gjertrud, het is ontzettend lang geleden gebeurd.’

‘Dat klopt, maar mijn geheugen is niet meer wat het geweest is.’

Mathilde kneep haar ogen tot spleetjes terwijl ze langzaam over het scherm scrolde. Er was geen aflevering nummer twee. Ze zette de cursor in het zoekveld van Spotify en typte DE SCHREEUW. Behalve de aflevering die ze net hadden beluisterd, kwamen er treffers van een paar artiesten, maar geen tweede deel van de podcast.

Ze opende de browser en googelde *Krimcasten*, in de hoop dat het een fout van de streamingdienst was waardoor de volgende aflevering was weggefallen en dat die wel op de website van de podcast te vinden zou zijn.

Op het bovenste deel van het scherm verscheen een foto. Hij was van een afstand genomen en toonde de voorkant van een camper met erachter een abrikooskleurige zonsondergang. Een man van wie ze aannam dat het Markus Heger was zat op het dak met zijn benen voor de voorruit. De foto was van te veraf genomen om zijn gezicht duidelijk te zien. Onder de foto stond: *Krimcasten. Heb je tips of suggesties voor zaken die onderzocht moeten worden, neem dan contact op. Alle berichten worden vertrouwelijk behandeld.* Daaronder stonden een e-mailadres en een telefoonnummer.

Mathilde scrolde verder. Een serie links naar verschillende podcastepisodes verscheen. Ze vond deel één van de podcast. De aflevering was vier jaar geleden uitgezonden. Daarna kwamen vier afleveringen over seriemoordenaar Stig Hel-lum. Mathilde herinnerde zich de nieuwsberichten over de klopjacht nadat een gevangenenbewaarder was gedood toen

Hellum uit een gevangenentransport was ontsnapt.

Er stond niets bij wat ze die avond niet al op Spotify had gezien.

‘Ik kan de volgende aflevering niet vinden,’ zei Mathilde.

‘Is die verdwenen?’

‘Daar lijkt het op.’

‘Wat vervelend.’ Gjertrud bracht haar glas naar haar mond. Haar hand trilde niet meer. ‘Ja, ja. Daar is niet veel aan te doen.’

Mathilde scrolde terug naar boven. ‘Je kunt bellen om te vragen waar we de aflevering kunnen vinden,’ zei ze voor de grap.

‘Ik?’ vroeg Gjertrud lachend. ‘Jij bent de journalist.’

‘Zo aangeschoten ben ik nu ook weer niet,’ zei Mathilde grinnikend, waarna ze nog een slok wijn nam.